

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 9Co/86/2019  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119201776  
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8119201776.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovéj a sudkýň JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: Z. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXX, XXX XX L. o zaplatenie 2 437,08 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 16Csp/16/2019-53 zo dňa 06.06.2019 takto

### rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v tej časti zamietavého výroku, ktorým súd prvej inštancie nepriznal úrok z omeškania 5 % ročne z nezaplatených kapitalizovaných úrokov 99,92 eura, vo zvyšku zamietavého výroku a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania rozsudok zrušuje a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

### odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:  
„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu 2 437,08 eura, kapitalizovaný zmluvný úrok vo výške 99,92 eura, kapitalizovaný úrok z omeškania vo výške 1,26 eura a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny 2 437,08 eura od 29.12.2018 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 24. 1.2019 domáhal zaplatenia istiny vo výške 2 437,08 eura, zmluvného kapitalizovaného úroku vo výške 99,92 eura, kapitalizovaného úroku z omeškania vo výške 1,26 eura, zmluvného úroku vo výške 12 % ročne z istiny 2 437,08 eura od 29.12.2018 (28.12.2018 predčasné zosplatnenie) do zaplatenia, žiadal priznať aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny a nezaplatených kapitalizovaných úrokov od 29.12.2018, ako aj trov konania. Nárok uplatnil z úverovej zmluvy zo dňa 12.07.2016, ktorou poskytol žalovanému úver vo výške 3 000,00 eur. Žalovaný úver riadne nesplácal, preto listom ku dňu 28.12.2018 došlo k predčasnému zosplatneniu úveru. Konštatoval, že žalovaný sa k žalobe nevyjadril.

Z vykonaného dokazovania zistil, že dňa 12.07.2016 bola uzavretá písomná úverová zmluva medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom. Žalovanému bol poskytnutý úver 3 000,00 eur s úrokovou sadzbou 12 % ročne. Žalovaný sa zaviazal úver uhradiť 96 mesačnými splátkami po 48,78 eura, pričom splatnosť poslednej splátky bola stanovená na 25.06.2024. Celkove mal žalovaný zaplatiť žalobcovi 4 832,88 eura. V zmluve je uvedená aj RPMN 14,64 % a jej priemerná hodnota 15,19 %. Listom zo dňa 25.10.2018 označeným ako opakované upozornenie, žalobca žiadal žalovaného o zaplatenie

dĺžnej sumy vo výške 78,98 eura najneskôr do 30.10.2018. Listom zo dňa 28.12.2018 žalobca úver predčasne zosplatnil a vyzval žalovaného na úhradu jeho dlhu vyčísleného na sumu 2 598,26 eura spolu s poplatkom za výzvu vo výške 30,00 eur. Z výpisu splátok a prehľadu úhrad žalovaného vyplýva, že tento na istinu doposiaľ uhradil 562,92 eura, na úroky 705,36 eura a na poistnom 0 eur.

Súd prvej inštancie konštatoval, že zmluva, nárok, z ktorej bol predmetom konania má všetky náležitosti predpokladané zákonom č. 129/2010 Z.z., preto žalobe vyhovel v rozsahu vyhovujúceho výroku rozsudku. Dôvodom zamietnutia žaloby v prevyšujúcej časti bol názor súdu, že žalobca nemá nárok na úrok z omeškania 5 % ročne z nezaplatených kapitalizovaných úrokov zo sumy 99,92 eura, nakoľko nie je možné požadovať príslušenstvo z príslušenstva, ani Občiansky ani Obchodný zákonník túto možnosť nepriznávajú. Úrokom z omeškania sa úročí len istina, nie príslušenstvo pohľadávky. Zamietol taktiež žalobou uplatnený nárok na zmluvou dohodnuté úroky za obdobie po vyhlásení splatnosti nakoľko podľa jeho názoru nie je zákonné kogentné pravidlo, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť úroky popri úrokoch z omeškania aj po dobe splatnosti. Ak úrok nie je splatný do splatnosti, zákon priznáva za zadržanie finančných prostriedkov sankcie, a to či už zákonné, napr. úroky z omeškania alebo zmluvné, napr. dohodnutú zmluvnú pokutu. Súd uviedol, že predčasné zosplatnenie úveru predstavuje vo svojej podstate jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové a okamžité vrátenie celej požičanej istiny vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Zosplatnením úveru teda nastáva stav, keď veriteľ má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu zosplatneného úveru, tým stráca veriteľ nárok na úroky za požičané peňažné prostriedky. Ak spotrebiteľ nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ požadoval od neho úroky, ktoré by mu patrili ak by spotrebiteľ mal právo držby finančných prostriedkov, inak by nastal nespravodlivý a ústavne nekonformný stav pre spotrebiteľa, ktorý by bol vystavený sankcii vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej mal nárok na úroky zo zmluvy. Išlo by o stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by mal nárok na dohodnuté úroky ako keby k zmene záväzku nedošlo. Spotrebiteľ by nemal žiadne garantované práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Navyše došlo by k hrubej nadvláde veriteľa ak by bol tento nečinný pri vymáhaní svojej pohľadávky a odplatné úroky by si nárokoval aj pri svojej potenciálnej nečinnosti. Takéto správanie dodávateľa nemôže byť podľa súdu prvej inštancie podporované a nemôže požívať právnu ochranu.

Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na ust. Občianskeho zákonníka - § 53 ods. 9, § 565, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1, 2 na ust. Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch - § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. a), b), d).

Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku v rozsahu zamietavého výroku podal odvolanie žalobca z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. Pokiaľ súd prvej inštancie za nedôvodný považoval nárok na zmluvou dohodnuté úroky z dôvodu zosplatnenia úveru, poukázal na to, že existuje množstvo zákonných ustanovení, z ktorých priamo, resp. výkladom alebo cez analógiu legis vyplýva záver, podľa ktorého nárok veriteľa na dohodnutý zmluvný úrok nie je viazaný na zosplatnenie dlhu, ale na vrátenie v rámci úveru poskytnutých peňažných prostriedkov. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 497 a ust. § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, na ust. § 16 ods. 1 a § 13 ods. 3 Zákona č. 129/2010 Z.z. Žalobca uviedol, že obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj zmluvné úroky, ktoré nemožno stotožňovať so zákonnými úrokmi z omeškania. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ani prípadné zosplatnenie dlhu, ktoré je skutočnosťou zakladajúcou vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, pričom nárok na úrok z úveru neovplyvňujú. Reštriktívne ustanovenie vo vzťahu k nároku veriteľa na zmluvný úrok po zosplatnení neobsahuje žiadny právny predpis. Ak by bol úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak realizoval. Poukázal na to, že pôvodne mienil zákonodarca Zákonom č. 106/2014 Z.z. meniť a doplniť Občiansky zákonník tak, že k § 53 ods. 9 sa mala na konci pripojiť veta - úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565. Navrhovaná zmena však nebola nikdy prijatá, čo dokazuje, že zákonodarca nikdy nárok veriteľa na zmluvne dohodnutý úrok po zosplatnení dlhu neobmedzil, čo jednoznačne potvrdzuje dôvodnosť na tento úrok. Žalobca v odvolaní citoval viac rozhodnutí súdov podporujúcich jeho názor na to, že jeho nárok na zmluvou dohodnuté úroky z úveru nezaniká zosplatnením.

Za nesprávny mal záver súdu prvej inštancie pokiaľ nepriznal úrok z omeškania zo zmluvných úrokov. Podľa žalobcu ide o nárok, ktorý predpokladá ust. § 497 Obchodného zákonníka a žiadne zákonné

ustanovenie tento nárok svojim znením nespochybňuje. Poukázal na rozhodnutia súdov podporujúcich jeho záver.

Žalobca preto žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v ním napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel jeho nároku aj v zamietnutej časti. Uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 CSP) preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z dôvodov uvedených v odvolaní, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario).

Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený preskúmať ho z iných dôvodov než z tých, ktoré boli explicitne do uplynutia odvolacej lehoty uvedené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli, ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 21.11.2019 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie žalobcu bolo nedôvodné len v časti.

5. Odvolacia argumentácia žalobcu, vychádzajúc z jej obsahu, bola založená na tvrdení o nesprávnosti právneho posúdenia veci súdu prvej inštancie pokiaľ žalobu v prevyšujúcej časti zamietol; odvolací súd posúdil relevantnosť takto vymedzených tvrdení prihládajúc na to, že v odôvodnení jeho rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

6. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k tomu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

7. Po oboznámení sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom a jeho právnym posúdením má odvolací súd za to, že čo sa týka tej časti zamietavého výroku, ktorým súd prvej inštancie nepriznal úrok z omeškania 5 % ročne z nezaplatených kapitalizovaných úrokov 99,92 eura, je rozhodnutie súdu prvej inštancie správne a odkaz žalobcu na ust. § 497 Obchodného zákonníka správne a odkaz žalobcu na ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, na ktoré poukázal súd prvej inštancie, príslušenstvom pohľadávky, ktorou sa v zmysle tohto ustanovenia a v nadväznosti na definíciu záväzkového vzťahu v § 488 Občianskeho zákonníka a jeho všeobecné chápanie v právnej teórii, rozumie peňažné plnenie (istina), na ktoré má veriteľ právo podľa hlavného záväzkového vzťahu, ku ktorého zmene (v tom zmysle, že je možné nárokovať si aj sankcie za omeškanie s platením) dochádza priamo zo zákona práve až omeškaním dlžníka. Tým že dlžník včas neplatí úroky z istiny, dostáva sa do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu (istiny). Ani Obchodný zákonník ani Občiansky zákonník nezakotvujú majetkové sankcie pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky. Tým nie je dotknuté právo účastníkov dohodnúť sa, že dojednané úroky sa stanú súčasťou istiny (že k nej podľa dohody účastníkov budú pripočítané ako civilné dôvody peňazí - fructus civiles) a následne právo veriteľa žiadať, aby dlžník pre prípad omeškania s platením takto zvýšenej istiny platil úrok z omeškania (Najvyšší súd Českej republiky, rozsudok z 22. júla 2010, sp.zn.: 33Cdo/2041/2008).

Zo zmluvy, ktorú uzavrel žalobca so žalovaným nevyplýva dohoda o tom, že sa zmluvne dohodnuté úroky stávajú súčasťou istiny, pokiaľ preto súd prvej inštancie nárok na úrok z omeškania z dohodnutých úrokov zamietol, je jeho rozhodnutie správne, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v tej časti zamietavého výroku, ktorou zamietol nárok na úrok z omeškania 5 % ročne z nezaplatených kapitalizovaných úrokov 99,92 eura podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

8. Podstata zamietnutia nároku na zmluvou dohodnutý úrok z úveru za obdobie po zosplatnení úveru vychádza z názoru o neexistencii zákonného pravidla, podľa ktorého by mal mať dlžník povinnosť platiť po zosplatnení popri úrokoch z omeškania aj zmluvné úroky. Zosplatnením odpadá obmedzenie práva

veriteľa na dispozíciu s istinou úveru, ak by mal mať veriteľ proti dlhujúcemu spotrebiteľovi po zosplatnení nárok na úroky, nastal by nespravodlivý ústavne nekonformný stav.

9. Odvolací súd má túto interpretáciu dôvodov zamietnutia nároku z posudzovaného právneho vzťahu za argumentačne nepodloženú, nezodpovedajúcu požiadavke presvedčivosti a preskúmateľnosti rozhodnutia.

10. Podľa súdu prvej inštancie pri nezamietnutí nároku na zmluvné úroky po zosplatnení by nastal nespravodlivý, ústavne nekonformný stav. V čom má táto tvrdená nespravodlivosť a ústavná nekonformnosť spočívať, nie je zrejmé. Žalobca uzavrel so žalovaným zmluvu, ktorú súd prvej inštancie vyhodnotil ako zodpovedajúcu zákonným požiadavkám, trvanie zmluvy bolo dohodnuté do 25.06.2024. Súd prvej inštancie zistil, že žalobca zmluvou dohodnuté podmienky voči žalovanému splnil. Poskytnutím peňažných prostriedkov ako úveru vznikla mu pohľadávka vyplývajúca zo zmluvných podmienok. Za tejto situácie bolo povinnosťou súdu prvej inštancie zaoberať sa tým, či môže/mohol, alebo nie, žalobca legitímne očakávať jej uspokojenie. Pohľadávka môže vo všeobecnosti byť, ak je podopretá legitímnym očakávaním považovaná za majetok podliehajúci ochrane v zmysle Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd majúceho v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pred zákonmi. V rozhodnutí súdu prvej inštancie absentuje akákoľvek úvaha v tomto smere.

11. Súd prvej inštancie tiež uviedol, že v dôsledku zosplatnenia môže veriteľ istinou úveru disponovať. Nie je zrejmé o aké disponovanie by malo ísť, či v zmysle možnosti okamžitého použitia prostriedkov, alebo v zmysle rozhodnutia o úkone smerujúcom k vymoženiu pohľadávky. Nie je tak zrejmé aké (možné) pozitívum takto tvrdená dispozícia predstavuje.

12. Pokiaľ súd prvej inštancie uviedol, že požiadavka na zmluvné úroky popri úrokoch z omeškania je odklonom od dispozície právnej normy v neprospech žalovaného, je potrebné dať do pozornosti, že Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-96/16 a C-94/17 vo veci Banco Santander proti Demba, Bonetová (C-96/16) a Cortés proti Banco Sabadell (C-94/17) zo dňa 07.08.2018, t.j. známom už v čase rozhodnutia prvoinstančného súdu konštatoval, že bežné úroky majú funkciu odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov zo strany veriteľa až do jej zaplatenia a cieľom úrokov z omeškania je, okrem iného, sankcionovať nesplnenie povinnosti dlžníkom splatiť úver v lehotách stanovených v zmluve.

13. Vychádzajúc z výhrad uvedených v predchádzajúcich bodoch tohto rozhodnutia nezostávalo odvolaciemu súdu iné, ako rozsudok súdu prvej inštancie v časti zamietavého výroku týkajúceho sa zmluvných úrokov po splatnosti zrušiť a v rozsahu zrušenia vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 389 písm. b) CSP.

14. V priebehu ďalšieho konania sa súd prvej inštancie bude opätovne zaoberať žalobou uplatneným nárokom na zmluvný úrok z úveru po jeho zosplatnení, najmä:

- vyhodnotí aké účinky má zosplatnenie úveru vo vzťahu k existencii zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným v tom zmysle, či zmluva zaniká alebo nie, či záväzok zaniká alebo nie

- vyhodnotí, či je alebo nie je konkrétny nárok na úroky z úveru za zmluvou dohodnuté obdobie nárokom na nadobudnutie majetkovej hodnoty v zmysle legitímneho očakávania na jej uspokojenie.

Ak opätovne dospeje k záveru, že z dôvodu zosplatnenia stráca veriteľ nárok na zmluvné úroky, svoje rozhodnutie odôvodní argumentáciou jednoznačne podporujúcou tento záver.

V opačnom prípade, pri závere, že v dôsledku zosplatnenia veriteľ nárok na zmluvné úroky nestráca, zaoberať sa bude tým, do akého času tento nárok žalobca má, v akej výške a z akého dôvodu.

Rozhodnutie vyhotoví v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z ust. § 220 ods. 2 CSP, nakoľko náležité odôvodnenie rozhodnutia je súčasťou práva strany sporu na spravodlivý proces zaručeného článkom 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva zaručeného článkom 46 Ústavy Slovenskej republiky.

15. V novom rozhodnutí rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania v zmysle ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu strany v spore vyplývajúcou z § 255 CSP.

16. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

## **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.